

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 205/2016-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. marca 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátom [REDACTED], ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5 Co 150/2013, 5 Co 151/2013 z 25. marca 2014, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. júla 2014 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom [REDACTED], ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva

podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 150/2013, 5 Co 151/2013 z 25. marca 2014.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa v procesnom postavení žalobcu v konaní vedenom Okresným súdom Prešov (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 7 C 319/2006 domáhal voči [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný“), zaplata sumy 2 307,90 € (69 528 Sk) s príslušenstvom ako náhrady škody spôsobenej ublížením na zdraví.

Sťažovateľ v sťažnosti popisuje skutkový stav, ktorý predchádzal podaniu sťažnosti ústavnému súdu, pričom v tejto súvislosti okrem iného uvádza:

„Rozsudkom Okresného súdu Prešov, č. k. 2 T/22/2001-245 zo dňa 02. 06. 2005, boli žalovaný [REDAKOVANÉ]... spolu so [REDAKOVANÉ] uznaní vinnými za ten skutok, že dňa 04. 03. 2000 v obci [REDAKOVANÉ] bezdôvodne fyzicky napadli sťažovateľa tak, že [REDAKOVANÉ] ho rukami chytil v oblasti krku a žalovaný za bundu, vyviedli sťažovateľa von z baru, kde pri tomto ho bili päťami do hornej časti trupu a zadnej časti hlavy a na verejnom priestranstve pred uvedeným barom žalovaný ďalej bil päťami sťažovateľa do rôznych častí tela, čím mu spôsobil zranenia, a to pomliaždenie ľavej spánkovej a okoloušnicovej oblasti hlavy s krvnou podliatinou ľavého ucha, pomliaždenie ľavej strany tváre a okoločnicovej oblasti, pomliaždenie a odreninu nosa, pomliaždenie a odreninu krčnej a hrudnej chrbtice s odreninou, pomliaždenie a krvnú podliatinu vonkajšej plochy ľavého stehna, pomliaždenie a odreninu zadnej strany pravého laktá, ktoré zranenia si vyžiadali práceneschopnosť od 04. 03. 2000 do 27. 03. 2000 a poškodením odevu bola sťažovateľovi spôsobená škoda vo výške 2.600,- Sk. Za to bol žalovaný uznaný vinným z trestného činu výtržníctva a obmedzovania osobnej slobody formou spolupáchateľstva v jednočinnom súbehu s trestným činom ublíženia na zdraví. Zároveň bol žalovaný zaviazaný týmto rozsudkom nahradiť sťažovateľovi škodu vo výške 3.030,- Sk, čo predstavovalo základné bolestné a so zvyškom nároku na náhradu škody bol sťažovateľ odkázaný na konanie vo veciach občianskoprávných. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 27. 07. 2005.

Následne žalobou zo dňa 27. 11. 2006 sa sťažovateľ domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť škodu vo výške 69.528,- SK (2.307,90 EUR) vzniknutú vo forme ušlého zisku v sume 63.748,- Sk (2.116,04 EUR) za obdobie od 04. 03. 2000 do 27. 03. 2000, a titulom zvýšenia bolestného vo výške 3.030,- Sk, ako aj vecnú škodu za poškodenie ošatenia vo výške 2.600,- Sk (86,30 EUR) a nákladov vo výške 150,- Sk (4,98 EUR) za vyhotovenie potvrdenia o výške bolestného, spolu s úrokom z omeškania a náhradou trov konania.

Ohľadne časti bolestného v sume 3 030,- Sk zobral sťažovateľ žalobu späť, keďže žalovaný túto škodu po podaní žaloby uhradil, a preto Okresný súd Prešov, č. k. 7 C 319/2006-46 zo dňa 19. 11. 2007 konanie o zaplatenie sumy 3.030,- Sk zastavil. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 8. 12. 2007.

Následne rozsudkom Okresného súdu Prešov, č. k. 7 C 319/2006-140 zo dňa 26. 02. 2010 súd uložil žalovanému, aby zaplatil sťažovateľovi sumu 91,28 EUR (2.600 Sk,- a 150,- Sk) spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 4,98 EUR od 27. 11. 2006 do zaplatenia a zo sumy 86,30 EUR vo výške 8,5 % ročne od 14. 11. 2007 do zaplatenia. V prevyšujúcej časti bola žaloba sťažovateľa zamietnutá a súd zaviazal sťažovateľa nahradiť žalovanému trovy konania vo výške 481,74 EUR na účet právneho zástupcu, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku...

Po podanom odvolaní sťažovateľom Krajský súd v Prešove uznesením, č. k. 19 Co/43/2010-154, zo dňa 26. 10. 2010, zrušil rozsudok súdu I. stupňa vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, ako aj vo výroku o trovách konania, a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. “

Zo sťažnosti ďalej vyplýva, že okresný súd v poradí druhým rozsudkom sp. zn. 7 C 319/2006 z 30. mája 2013 žalobu sťažovateľa zamietol s tým, že o trovách konania a trovách štátu rozhodne do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Uznesením sp. zn. 7 C 319/2006 z 21. mája 2013 okresný súd rozhodol o odmene znalca [REDACTED] [REDACTED] za vypracovanie znaleckého posudku č. 4/2012 z 15. mája 2012.

Proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 7 C 319/2006 z 30. mája 2013 a proti uzneseniu o priznaní odmeny znalcovi z 21. mája 2013 podal sťažovateľ odvolanie,

o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu o zamietnutí návrhu sťažovateľa potvrdil. Rovnako krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil odvolaním napadnuté uznesenie o odmene znalca. Podľa sťažovateľa „ide o zjavne neodôvodnené a arbitrárne rozhodnutia... Okresný súd Prešov... ako aj Krajský súd v Prešove... správne zistili, a to aj v intenciách predchádzajúceho uznesenia Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 19 Co/43/10, zo dňa 26. 10. 2010, že sťažovateľ ako živnostník v čase od 04. 03. 2000 do 27. 03. 2000 bol práceneschopný v dôsledku trestného činu žalovaného. Mali za preukázané, že žalovaný zodpovedá za škodu v dôsledku ublíženia na zdraví, ktoré spôsobil žalobcovi, pričom boli viazaný zákonným ustanovením § 135 ods. 1 O. s. p., keďže žalovaný bol vo vzťahu k žalobcovi uznaný vinným zo spáchania trestného činu výtržníctva a obmedzovania osobnej slobody formou spolupáchateľstva v jednočinnom súbehu s trestným činom ublíženia na zdraví a to právoplatným rozsudkom Okresného súdu Prešov, č. k. 2 T/22/2001-245, zo dňa 02. 6. 2005 v spojitosti s uznesením Krajského súdu v Prešove, č. k. 4 To 106/2005-272 zo dňa 18. 04. 2006.

Nespravovali sa však už ani skôr vysloveným právnym názorom Krajského súdu v Prešove v uznesení, sp. zn. 19 Co/43/10, zo dňa 26. 10. 2010, že sťažovateľ za obdobie od 04. 03. 2000 do 27. 03. 2000 nemohol vykonávať činnosť, na ktorú mal živnostenské oprávnenie a že za škodu spočívajúcu v jeho ušlom zisku za uvedené obdobie zodpovedá žalovaný.“

K podstate veci sťažovateľ uvádza, že „ak okresný a krajský súd neprihliadli na dôkaz a to na písomne podaný znalecký posudok spoločnosti [REDAKOVANÉ], č. 01/2011, zapísanú Ministerstvom spravodlivosti SR v zozname znaleckých ústavov a iných pracovísk odo dňa 03. 10. 2001, ktorý bol v konaní predložený sťažovateľom, a nebol iným kontrolným znaleckým posudkom spochybnený, bolo zhodnotenie tohto dôkazu a v konečnom dôsledku aj vydanie rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 30. 05. 2013 a Krajského súdu v Prešove zo dňa 25. 03. 2014 vykonané v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy..., čl. 36 ods. 1 Listiny... a čl. 6 ods. 1 Dohovoru...“.

V nadväznosti na už citované sťažovateľ namieta, že „*krajský súd posúdil písomne podaný znalecký posudok znaleckou organizáciou spoločnosťou [REDAKOVANÉ], č. 01/2011, ako listinný dôkaz, len preto, že bol predložený sťažovateľom, zvlášť za okolnosti, ak aj okresný súd hodnotil tento znalecký posudok ako znalcom vypracovaný znalecký posudok, a nie ako listinný dôkaz, ako to nesprávne uvádza krajský súd...“.*

V súvislosti s namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu garantovaného čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie garantovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že „*nie je možné, aby súd posudzoval vypracovaný znalecký posudok predložený v konaní účastníkom konania, v tomto prípade sťažovateľom, len ako listinný dôkaz, keďže je vypracovaný znalcom, v tomto prípade znaleckou organizáciou, zapísanom v zozname znalcov vedeného na základe osobitného zákona, ktorý Slovenská republika vytvorila“.*

V nadväznosti na uvedené sťažovateľ tvrdí, že „*okresný a krajský súd sa obmedzili pri svojom rozhodovaní na dôkaz, ktorým je tiež len písomne podaný znalecký posudok [REDAKOVANÉ] č. 4/2012 zo dňa 15. 05. 2012... Znalecký posudok [REDAKOVANÉ] č. 4/2012 zo dňa 15. 05. 2012 je zjavne arbitrárny, neodôvodnený a nespravodlivý, a bol vydaný v rozpore s ustanovením § 17 ods. 6 zákona č. 382/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov, keďže celková skladba znaleckého posudku neumožňuje preskúmať ani jeho obsah a overiť odôvodnenosť postupu znalca. Zo znaleckého posudku nie je možné zistiť, aké zákony, okrem zákona č. 595/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov, ktorý nepotreboval, a akú odbornú literatúru použil na vypracovanie znaleckého posudku. Túto skutočnosť znalec nedoplnil ani vo svojom stanovisku zo dňa 09. 05. 2013. Tento znalecký posudok, na ktorý nesprávne súd prvého a druhého stupňa prihliadli ako na dôkaz, hrubo skresľuje skutočné údaje... Daný znalecký posudok bol ako z neho vyplýva vypracovaný na základe zákona č. 595/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov, ktorý nemožno použiť na určenie ušlého zisku sťažovateľa, preto ani súdy nemohli na takýto vykonaný dôkaz prihliadnuť...“.*

Znalec [REDAKOVANÉ] vo svojom znaleckom posudku č. 4/2012 zo dňa 15. 05. 2012 jednak nesprávne spočítal počet vyhotovenia kusov výrobkov kostry čepele sťahovača trosky v roku 2000 a jednak neprihliadol pri spracovaní svojho znaleckého posudku na dôkazy

(napr. povolávací rozkaz, výsluch sťažovateľa zo dňa 10. 02. 2010), z ktorých vyplýva, že v roku 1999 bol sťažovateľ zárobkovo činný iba 216 dní, čo aj v konaní bolo okresným a krajským súdom zistené (213 dní). Ostatné dni v roku 1999 bol sťažovateľ vo výkone povinnej vojenskej základnej služby, a preto počas týchto dní nevykonával živnostenskú činnosť. Znalecký posudok [REDAKOVANÉ] bol však urobený tak, akoby sťažovateľ vykonával živnostenskú činnosť počas celých 12 kalendárnych mesiacov roku 1999, čím došlo k zjavnému skresleniu skutočných údajov, o ktoré sa súdy nesprávne pri svojom rozhodovaní opreli... V danom prípade bol znalecký posudok [REDAKOVANÉ], ktorý je nepreskúmateľný, urobený tak, že hrubo úmyselne skresľuje skutočné údaje a je bez výpovednej hodnoty pre toto súdne konanie...

Tiež zavádzaním zo strany znalca [REDAKOVANÉ] bola skutočnosť, a na ktorú nesprávne poukazujú súdy, keď tvrdil, že práceneschopnosť nemala vplyv na hospodársky výsledok, že sťažovateľ nebol škodný na zisku, že v roku 2000 dosahoval lepšie výsledky ako v roku 1999...“.

Sťažovateľ ďalej argumentuje, že „výška škody spočívajúca v ušlom zisku sťažovateľa bola v konaní jednoznačne preukázaná znaleckým posudkom spoločnosti [REDAKOVANÉ] č. 01/2011 zo dňa 25. 02. 2011, pričom bola stanovená za dané obdobie práceneschopnosti sťažovateľa na sumu 2.450 EUR.

Na tento dôkaz okresný a krajský súd, ako aj na ostatné sťažovateľom doložené dôkazy (daňové priznania za rok 1999 a 2000, objednávku za rok 1999 a 2000 a jednotlivé faktúry) nesprávne neprihliadli, čím pochybili.“.

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ tvrdí, že „znalcovi [REDAKOVANÉ] neprináleží za vypracovanie znaleckého posudku, č. 4/2012, zo dňa 15. 05. 2012 znalečné a to z dôvodov vyššie uvedených, keďže znalecký posudok je zjavne neobjektívny, nekvalitný a vydaný v rozpore s ustanovením § 17 ods. 6 zákona č. 382/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov a ani nezodpovedá časovému fondu potrebnému na jeho vypracovanie, a preto súdy pochybili, ak priznali znalcovi znalečné“.

Na základe uvedenej argumentácie sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práva slobôd a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 5 Co/150/2013, 5 Co/151/2013-266, zo dňa 25. 03. 2014, porušené bolo.

Rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 5 Co/150/2013, 5 Co/151/2013-266, zo dňa 25. 03. 2014, sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

Krajský súd v Prešove je povinný nahradiť sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] trovy konania... v sume 198,66 EUR do 15 dní od doručenia rozhodnutia na účet jeho právneho zástupcu advokáta [REDAKOVANÉ].“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých

prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to predovšetkým pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Vychádzajúc z petitu sťažnosti, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 Co 150/2013, 5 Co 151/2013 z 25. marca 2014, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu sp. zn. 7 C 319/2006 z 30. mája 2013; okresný súd týmto rozsudkom zamietol (v rozsahu zrušenia v poradí prvého rozsudku okresného súdu uznesením krajského súdu sp. zn. 19 Co 43/2010 z 26. októbra 2010, pozn.) žalobu sťažovateľa voči žalovanému a zároveň potvrdil uznesenie okresného súdu sp. zn. 7 C 319/2006 z 21. mája 2013 o priznaní odmeny znalcovi.

V súvislosti s predbežným prerokovaním sťažnosti sťažovateľa ústavný súd upozorňuje na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že zásadne nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecných súdov, ktoré pri výklade a uplatňovaní iných než ústavných zákonov vytvorili skutkový a právny základ ich rozhodnutí. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákona všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento pri svojom rozhodovaní natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení zákona, že by tým zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Z argumentácie sťažovateľa uvedenej v sťažnosti vyplýva, že sa v podstate domáha „revízie“ napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorým bol potvrdený odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu sp. zn. 7 C 319/2006 z 30. mája 2013 o zamietnutí jeho žaloby voči žalovanému. Sťažovateľ sa touto žalobou domáhal priznania nároku na náhradu škody z titulu zodpovednosti podľa § 442 Občianskeho zákonníka v dôsledku ublíženia na zdraví, ktoré mu spôsobil žalovaný. Výšku škody spočívajúcu v ušlom zisku za obdobie od 4. marca 2000 do 27. marca 2000, kedy nemohol vykonávať činnosť, na ktorú mal živnostenské oprávnenie, sťažovateľ vyvodzoval zo znaleckého posudku znaleckej organizácie [REDAKOVANÉ], ktorý sám predložil v súdnom konaní. V označenom znaleckom posudku bola výška škody v podobe ušlého zisku za obdobie práceneschopnosti sťažovateľa vyčíslená sumou 2 450 €.

K odvolaniu sťažovateľa krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uvádza:

„Odvolačím súdom neboli zistené žiadne vady, správne bol zistený skutkový stav a tento bol aj správne právne posúdený. Je potrebné jednoznačne súhlasiť s názorom súdu prvého stupňa, že aj napriek tomu, že žalobca bol práceneschopný v čase od 04. 03. 2000 do 27. 03. 2000 v dôsledku ublíženia na zdraví žalovaným, za čo bol aj právoplatne odsúdený, žalobca nepreukázal, aby za uvedené obdobie práceneschopnosti mu ušiel nejaký zisk. Ak by výšku prípadného ušlého zisku preukázal, táto by mu musela byť priznaná. Z vykonaného dokazovania však nevyplýva, aby žalobcovi za uvedené obdobie vznikla škoda na ušlom zisku. Žalobca totiž týmto smerom v zmysle ust. § 120 ods. 1 O. s. p. mal povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Uvedené však žalobca nepreukázal. Navyše bol súdom prvého stupňa v zmysle ust. § 120 ods. 4 O. s. p. pred rozhodnutím súdu prvého stupňa poučený o tom, že všetky dôkazy je povinný predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie vo veci pred súdom prvého stupňa. Vyslovene prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedol, že nežiada doplnenie dokazovania. Keďže z doteraz vykonaného dokazovania súdom prvého stupňa nevyplýva, aby u žalobcu v dôsledku jeho práceneschopnosti, zavinenej žalovaným z dôvodu ublíženia na zdraví, mu vznikla škoda vo forme ušlého zisku, nebolo možné, aby jeho žalobe súd vyhovel. V odvolacom konaní už nie je možné produkovať ďalšie dôkazy, ktoré neboli predložené alebo označené pred súdom prvého stupňa, ktoré by prípadne žalobca ešte chcel v konaní uplatniť.“

Za relevantný základ svojho rozhodnutia o odvolaní sťažovateľa považoval krajský súd otázku preukázania oprávnenosti nároku sťažovateľa na náhradu škody vo forme ušlého zisku. Krajský súd v napadnutom rozsudku k tomu najmä uvádza:

„Odvolačí súd je jednoznačne tiež toho názoru, že žalobca nepreukázal oprávnenosť svojho nároku. Správne preto súd prvého stupňa jeho žalobu zamietol...

Aj keď je v uznesení Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19 Co/43/2010 konštatované, že v čase práceneschopnosti žalobcu v dôsledku trestného činu žalovaného nemohol tento vykonávať činnosť, na ktorú má živnostenské oprávnenie, výšku ušlého zisku za uvedené obdobie však musí jednoznačne preukázať žalobca, t. j. poškodený. Ani po doplnení dokazovania súdom prvého stupňa však sa žalobcovi nepodarilo preukázať ním tvrdenú výšku ušlého zisku.

Súd prvého stupňa správne vyhodnotil znalecký posudok spoločnosti [REDAKOVANÉ] č. 01/2011 ako listinný dôkaz, nie ako znalecký posudok ako taký, nakoľko tento znalecký posudok bol vyhotovený na žiadosť žalobcu a ním predložený. Jeho výpovedná hodnota nedosahuje výpovednú hodnotu znaleckú posudku [REDAKOVANÉ], na vyhotovenie ktorého ho ustanovil súd. Na záveroch súdom ustanoveného znaleckého posudku vyhotoveného [REDAKOVANÉ] nemôžu zmeniť ani námietky žalobcu, že ním podaný znalecký posudok neobsahuje údaje o použitej odbornej literatúre. A ani námietka, že znalec nesprávne spočítal počet KČST namiesto 150 ks, nesprávne 160 ks, nemôže byť dôvodom na zmenu rozhodnutia súdu prvého stupňa. Z uvedeného znaleckého posudku totiž jednoznačne vyplýva, že za obdobie práceneschopnosti žalobcu nevznikla škoda vo forme ušlého zisku. Hospodárske výsledky žalobcu v roku 2000 boli vyššie ako v roku 1999. V tomto smere bolo na žalobcovi, aby preukázal, aký ušlý zisk mu vznikol za obdobie jeho práceneschopnosti. Z dôkazov produkovaných v spise však žiadna škoda vo forme ušlého zisku u žalobcu nebola preukázaná. Nebolo preukázané, akú konkrétnu prácu nemohol vykonať a tým prišiel o ušlý zisk. V konaní takáto skutočnosť preukázaná nebola. Tak, ako to už bolo uvedené, v konaní pre rozhodnutie súdu prvého stupňa nebol použiteľný znalecký posudok spoločnosti [REDAKOVANÉ] č. 01/2011 z 25. 02. 2011, ktorý predložil žalobca a ktorý bol vyhotovený na základe žiadosti žalobcu. Uvedený znalecký posudok iba matematickým prepočtom vypočítal sumy, ktoré je možné zarobiť za jeden odpracovaný deň, vychádzajúc z celkového počtu odpracovaných dní a prijatej odplaty za minulé obdobie pred PN žalobcu. Pre účely ušlého zisku však je takýto prepočet neakceptovateľný.“

K námietke sťažovateľa, že ak súd prvého stupňa spochybnil znalecký posudok podaný spoločnosťou [REDAKOVANÉ], č. 01/2011, mal ho postupom podľa § 127 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) dať preskúmať inému znalcovi, krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uvádza:

„Tak, ako to už bolo vyššie uvedené, uvedený znalecký posudok súd prvého stupňa správne vyhodnotil ako každý listinný dôkaz v zmysle ust. § 129 O. s. p. Práve postupom podľa § 127 O. s. p. súd prvého stupňa ustanovil vo veci dvoch znalcov, a to [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], z ktorých znaleckých posudkov aj vychádzal pri rozhodovaní.“

K sťažovateľom namietanej nesprávnosti a neprímeranosti priznaného znalečného krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uvádza:

„K odvolaniu žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Prešov č. k. 7 C/319/2006-226, ktorým súd prvého stupňa priznal znalcovi [REDAKOVANÉ] odmenu a výdavky celkom vo výške 264,63 Eur odvolací súd uvádza, že nie je možné súhlasiť s tvrdením žalobcu, že uvedené znalečné je neprímerané a nesprávne. Odmena priznaná znalcovi celkom vo výške 264,63 Eur za preštudovanie spisu, analýzu účtovných dokladov a príloh, analýzu sumarizácie hodnôt a samotné vypracovanie znaleckého posudku sa odvolaciemu súdu javí byť primeraná rozsahu znaleckého posudku vyhotoveného celkom na štrnástich stranách. Odvolací súd nehodnotí podaný znalecký posudok [REDAKOVANÉ] č. 4/2012 zo dňa 15. 05. 2012 ako arbitrárne. V uvedenom posudku znalec odpovedal na všetky súdom uložené mu úlohy. Nie je možné preto súhlasiť s odvolateľom, že znalecký posudok je neobjektívny a vadný. Čo je potrebné znalcovi vytknúť a súhlasiť s odvolateľom je to, že nesprávne spočítal počet kusov kostry čepele sťahovača trosky, ktoré za rok 2000 nesprávne spočítal na 160 kusov, namiesto správneho počtu 150 kusov. Taktiež znalcom uvedená nesprávna splatnosť faktúry č. 01/2000 (keď namiesto dňa 28. 02. 2000 uviedol 23. 02. 2000), nemôže byť dôvodom na nepriznanie znalečného.

Odvolací súd ešte uvádza, že uznesenie súdu prvého stupňa, ktorým bola pôvodne znalcovi priznaná na odmene a výdavkoch spolu suma 487,73 Eur, bolo uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 19 Co/145/2012-217 zo dňa 12. 03. 2013 zrušené z dôvodu nadhodnoteného času potrebného na vypracovanie znaleckého posudku, keď bola odmena priznaná celkom za 37 hodín. Napadnutým uznesením bola znalcovi priznaná odmena už iba za 13 hodín po 13,28 Eur, čo zodpovedá vykonanej znalečnej činnosti.

Súd prvého stupňa po zrušení uznesení o priznaní znalečného sa riadil tam mu uloženou úlohou, a po vyjadrení sa znalca k ním účtovanej odmene opätovne o nej rozhodol.

Odvolací súd ešte dodáva, že ani samotný nesúhlas žalobcu s vyhotoveným znaleckým posudkom nie je dôvodom na to, aby znalcovi nebola priznaná odmena. Výška odmeny však musí byť zodpovedajúca kvalite znaleckého posudku, časového fondu potrebného na jeho vypracovanie, čo všetko musí súd prvého stupňa pri rozhodovaní o znalečnom zohľadniť. V napadnutom uznesení súdu prvého stupňa teda bolo znalečné

priznané v rozsahu 13 hodín, a nie v rozsahu 27 hodín, ako to pôvodne, teraz už zrušeným uznesením, rozhodol súd prvého stupňa. Z uvedeného je teda zrejmé, že znalcovi bola krátená odmena v rozsahu 14 hodín, lebo mu bola priznaná odmena v rozsahu 13 hodín a účtoval si odmenu v rozsahu 27 hodín.

Nie je možné taktiež súhlasiť s názorom, že znalcovi nie je potrebné znalečné priznať. Znalec bol ustanovený súdom, preto má nárok na znalečné, ktorého výška však musí zodpovedať kvalite a rozsahu znaleckého posudku, čo v napadnutom uznesení bolo zohľadnené.“

V nadväznosti na citované ústavný súd pripomína, že integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (III. ÚS 209/04, IV. ÚS 115/03). Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v rámci svojej judikatúry vyslovil, že právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument účastníka konania je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997). Podľa ESLP súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (rozsudok vo veci *Garcia Ruiz c. Španielsko* z 21. 1. 1999). Z judikatúry ESLP ale nevyplýva požiadavka, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (napr. *Higgins c. Francúzsko* z 19. 2. 1998).

V zhode s judikatúrou ESLP ústavný súd taktiež vo svojej judikatúre opakovane uvádza, že odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ posudzovanej veci, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plnene realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03). Z ustálenej judikatúry ústavného

súdu teda vyplýva, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07).

Podstatu sťažnostných námietok predstavujú úvahy sťažovateľa o tom, že krajský súd nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy a na niektoré predložené listinné dôkazy vôbec neprihliadol. Na základe toho mal krajský súd podľa sťažovateľa dospieť k nesprávnym skutkovým zisteniam, keďže postupoval nesprávne pri hodnotení výsledkov dokazovania, ktoré boli v priebehu konania vykonané.

Vychádzajúc predovšetkým z citovaného, ústavný súd zastáva názor, že závery krajského súdu sú ústavne konformným spôsobom odôvodnené a nemožno ich považovať za arbitrárne. Krajský súd podľa názoru ústavného súdu totiž neprekročil medze uváženia, ktoré mal k dispozícii pri rozhodovaní o tom, ktorý z navrhnutých dôkazov vykoná. O neprípustnom zásahu do základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) a práva čl. 6 ods. 1 dohovoru by bolo možné uvažovať len vtedy, ak by záver všeobecného súdu o nevykonaní navrhovaného dôkazu bol zjavne neodôvodnený, chýbala by mu predchádzajúca racionálna úvaha konajúceho súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, alebo vtedy, ak by nevykonaním navrhovaného dôkazu bol účastník postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní (porovnaj I. ÚS 350/08). Konanie všeobecných súdov v právnej veci sťažovateľa však takéto vady nevykazuje. Krajský súd podľa názoru ústavného súdu primerane a racionálne zdôvodnil, prečo pre rozhodnutie súdu v predmetnom konaní nebol použiteľný znalecký posudok spoločnosti [REDAKOVANÉ], č. 01/2011 z 25. februára 2011, ktorý predložil sťažovateľ a ktorý bol vyhotovený na základe jeho žiadosti. Ani úvaha krajského súdu o neakceptovateľnej výpovednej hodnote znaleckého posudku spoločnosti [REDAKOVANÉ], v konaní vyhodnoteného ako listinný dôkaz nie je z ústavného hľadiska spochybniteľná, a to vzhľadom na argumentáciu, že vo veci boli vypracované už dva znalecké posudky (znalcov ustanovil súd prvého stupňa), v ktorých ustanovení znalci dospeli k rovnakému záveru (ide o záver, v zmysle ktorého za obdobie práceneschopnosti sťažovateľovi nevznikla škoda vo forme ušlého zisku, pozn.).

Ústavný súd nemá dôvod spochybňovať ani závery vo veci sťažovateľa konajúcich všeobecných súdov, v zmysle ktorých listinné dôkazy [znalecký posudok spoločnosti [REDAKOVANÉ] (vyhodnotený ako listinný dôkaz), daňové priznania za rok 1999 a 2000, faktúra č. 2/2000 za práce vykonané v období od 1. marca 2000 do 30. apríla 2000], na ktoré odkazuje sťažovateľ, nemali takú relevanciu, aby boli spôsobilé vyvrátiť zhodné závery vyslovené v znaleckých posudkoch vypracovaných na základe rozhodnutia súdu prvého stupňa.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd nepovažuje právny záver krajského súdu o tom, že sťažovateľ neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k náhrade škody za ušlý zisk, ako aj k primeranosti priznanej odmeny znalcovi [REDAKOVANÉ] vyjadrený v napadnutom rozsudku za svojvoľný, prijatý v zjavnom omyle konajúceho krajského súdu, resp. za výsledok formalistického výkladu aplikovaných právnych noriem. Ústavný súd v takomto prípade nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie právnych záverov tohto súdu. Argumentácia sťažovateľa podľa názoru ústavného súdu sleduje len dosiahnutie zmeny súdneho rozhodnutia, ktoré skončilo pre neho nepriaznivým výsledkom, čo však nemožno spájať s porušením jeho práv garantovaných ústavou, listinou a dohovorom. V súvislosti s prejavom nespokojnosti sťažovateľa s napadnutým rozsudkom krajského súdu ústavný súd opätovne zdôrazňuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatné je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označených sťažovateľom neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto pri predbežnom

prerokovaní rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o odmietnutí sťažnosti sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenej.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. marca 2016